

faa er det dog en stor Velgjerning, at Soldaten kan have den Følelse, at han har en Appellinstans, hvor han kan søge hen, hvis han virkelig selv staaer i den faste Formening, at han vil lide Uret ved den Straf, der er ham dikteret. — En af de Straffe, der tidligere er bleven holdt paa her i Landsthinget, er salden bort her, hvilket jeg for min Part beklager; men jeg maa tilføie, at jeg veed meget vel, at jeg staaer temmelig ene i den Retning, og at der maatte ikke er Mange, der sølge mig; det er nemlig de Meniges Nedsættelse i anden Klasse. Det har været min faste Overbevisning, og er det endnu den Dag idag, at for de Individuer, som ikke ville gjøre Gavn, og ikke ville gjøre Godt paa nogenformelt Maade, har det været en Straf, som altid har virket meget affrækkende. Det har altid været saa, at man har troet, den vilde ikke virke, naar den ikke blev forbunden med Brglestraf. Den Anstuelse har jeg altid været imod, thi der er altid saa megen Uværdighed tilbage, at det at blive nedsat i de Meniges anden Klasse har været anset for en meget streng Straf, som de Vedkommende altid med Gru saae imøde, og det har virket paa mangen daarlig Mand, saa at han har anstrengt sig af yderste Gode for at vinde Nationalfokarden tilbage. Men imidlertid, denne Straf er borte, og det kan ikke nytte at tænke paa at faae den igjen. Hvad jeg ellers kunde have lyst til at udtale mig om, har navnlig den høitærede Marineminister gaaet saa nøie igennem, at jeg ikke skal opholde mig videre derved.

Magen: Den Følelse, som jeg navnlig var opfyldt af, da vi modtogte det foreliggende Forslag, var Følelsen af, at det ved denne Leilighed gjaldt for alle Thingets Medlemmer at vise en høi Grad af Resignation, og denne Følelse har paatrængt sig mig af forskjellige Grunde. For det Første af Hensyn til den store Trang, der er til en ny Lovgivning paa dette Omraade, en ny militær Straffelov. Den høitærede Krigsminister har jo allerede fremhævet, hvilke de formelle Grunde ere, hentede fra Hensynet til Retspleien, der gjør dette i saa høi Grad ønskeligt. Men jeg tror ogsaa, at ikke mindre Hensynet til selve Strafferetten kræver det. Vi maa nemlig huske, at vi jo have et Indbegreb af Straffe, der daterer sig fra 200 Aar tilbage, og som delvis ere af en saadan Bestaaenhed, at de maa siges at være dødsdømte i den almindelige Bevidsthed. Det er klart, at den Slags Straffe har man ikke Lov til at anvende et eneste Dieblit ud over den Tid, da her viser sig en Mulighed for at faae dem affastede. Hensynet til de Militære fører til, at der er en alt-overveiende Grund, som kræver, at man resignerer til det Yderste for at fri dem for saadanne Straffe, som den almindelige Bevidsthed har underkendt; det er et Hovedhensyn, som for mig gjør sig gjældende, isølge hvilket jeg, som sagt, vil vise

stor Resignation, naar Spørgsmaalet bliver om Vedtagelsen. Og dertil kommer et andet Hensyn, at det jo gennem en lang Erfaring har viist sig, hvor vanskeligt det er at gjenføre en Reform paa dette Omraade. Det er jo blevet fremhævet, at det er 30 Aar siden, der først blev fremlagt Forslag herom. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at Arbeidet paa en Reform af den militære Straffelovgivning allerede gaar 40 Aar tilbage; det skete jo ved Armeepleanen af 1842, da der blev nedsat en Kommission til Udarbejdelsen af en ny Straffelov, og Resultatet af denne var jo de forskjellige Udkast, som bleve fremlagte i den anden Session her i dette Thing, først til en Straffelov for Krigsmagten, og dernæst til Disciplinarlove, Rettergangslove m. v. Det kom jo imidlertid dengang ikke til videre Behandling heller ikke i den følgende Samling, undtagen at der blev afgivet en Betænkning. Saa hvilede Arbeidet paa Grund af de forskjellige Forfatningsvanskeligheder og senere paa Grund af, at man ønskede at oppebie Udslaget af Forhandlingerne og Arbeidet paa en almindelig borgerlig Straffelov. Denne tilveiebragtes i 1866. Ja, saa optog den Mand, der fra Først af havde været Bærer af dette Arbejde og havde leveret det første Udkast, og som vi derfor ved denne Leilighed ikke bør unblade at mindes med Tak og Paaskjænnelse, Generalauditør Scheel, igjen Spørgsmaalet, fremlagde et nyt Udkast, i hvilket der tillige var taget Hensyn til Landsthingets Behandling, og det blev saa, efter at den nye Hærløvs og Løvens om Søværnets Ordning vare bleve gennemførte og derigennem Trangen til en ny Straffelov var bleven yderligere forstærket, i 1870 forelagt i dette Thing. Imidlertid blev det jo kun forelagt som et Forslag til Straffelov alene for Hæren. Dette Thing ønskede imidlertid, enten at disse Straffelove maatte blive forenede, eller dog ialtsald maatte blive forelagte samtidig og vedtog i Overensstemmelse dermed en Dagsorden gaende ud paa, at enten skulde der forelægges Forslag under Et, eller ogsaa skulde de to Straffelove forelægges samtidig. Den daværende Krigs- og Marineminister, om hvis utrættelige Virksomhed for Indførelsen af den her omhandlede Reform i human Aars Rigsdagstidenden jo bærer saa mange talende Vidnesbyrd, imøbekom dette Ønske og fremlagde Forslag her i Thinget i 1871. Det undergik da Behandling og blev vedtaget her i dette Thing i den Skikkelse, hvori det findes i Tillæg C. til Rigsdagstidenden for 1871—72. Senere blev der saa, efter den Anledning, som et privat Forslag havde givet, af Krigsministeren fremlagt Forslag til en ny Straffelov i det andet Thing, som blev vedtaget der og sendt herind, men det kom ikke videre end til 1ste Behandling; der blev nedsat et Udvalg, men ikke afgivet nogen Betænkning af dette. Nu foreligger der jo paany et Forslag, og nu bliver jo altsaa Spørgsmaalet, hvorledes